

ת"פ 44821/09/18 - מדינת ישראל נגד סלאח אבו עראר

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 44821-09-18 מדינת ישראל נ' אבו עראר
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת ענת חולתא
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	סלאח אבו עראר

החלטה

1. בפניי בקשת הנאשם לביטול פסק דין שניתן בעניינו, בהיעדרו, לאחר שלא התייצב לדיון אליו זומן.

2. בעניינו של הנאשם הוגש ביום 30.9.18 כתב אישום, בעקבות הגשת בקשה להישפט.

על פי כתב האישום, ביום 9.5.18 בסמוך לשעה 9:00, החזיק הנאשם, בחצר ביתו בשכונה 2 בית 222 ערערה בנגב, ציפור מסוג בז מצוי בכלוב שהיה בבעלותו.

נטען, כי בז מצוי הינו חיית בר מוגנת וערך טבע מוגן והנאשם, במעשיו, החזיק בחיית בר מוגנת שהיא ערך טבע מוגן ופגע בהתפתחות הטבעית שלה ושמירתה, מבלי שהיה לו היתר כדיון.

בגין כך יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

החזקת חיית בר מוגנת - עבירה לפי סעיף 8 (א) (3) ו - 14 (א) לחוק להגנת חיית הבר, התשט"ו - 1955 (להלן: "החוק").

החזקה בערך טבע מוגן - עבירה לפי סעיף 33 (ד) ו - 57 (א) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, תשנ"ח - 1998 [להלן: "חוק גנים לאומיים"].

פגיעה בערך טבע מוגן - עבירה לפי תקנה 3 (א) לתקנות גנים לאומיים, שמורות טבע ואתרי הלאום (איסור פגיעה בערכי טבע מוגנים), תשמ"ד - 1983 [להלן: "התקנות"] וסעיף 57 (ב) לחוק גנים לאומיים.

החזקת ערך טבע מוגן - עבירה לפי תקנה 2 (א) לתקנות וסעיף 57 (ב) לחוק גנים לאומיים.

3. דיון מענה בכתב האישום נקבע ליום 18.2.19. במועד זה הנאשם לא התייצב לדיון. לאחר שנמצא כי עלפי האינדיקציה בתיק, הנאשם זומן כדיון, עתרה המאשימה לדון את הנאשם בהיעדרו, בהתאם לסעיף 240 לחסד"פ.

בהתאם לכך, נשמע טיעון לעונש וכן הוצגו מסמכים לעונש ונגזר דינו של הנאשם לכפל הקנס, אותו ישלם עד יום 15.4.19, וחתימה על התחייבות, כמקובל.

4. ביום 28.10.2019 הוגשה הבקשה שבפניי לביטול פסק הדין שניתן בהיעדר. הבקשה נתמכת בתצהיר המבקש, ואלה נימוקיה:

א. הנאשם הגיש בקשה להישפט אך לא קיבל זימון לדין ולדבריו ידע על הדין רק כאשר קיבל מכתב מהמרכז לגביית קנסות "דרישה נוספת לתשלום חוב" וזאת בחודש 09/2019 וכאשר קיבל את המכתב ידע שזה קשור לתיק שבו הגיש בקשה להישפט.

ב. לאחר מכן ניגש לעו"ד והראה לו את המכתב, העו"ד התקשר להנהלת בתי המשפט לבירור העניין, והמרכז לגביית קנסות מסרו לעו"ד כי היה משפט בחודש 02/2019 והמבקש נשפט בהעדר. המבקש קיבל ייעוץ לפנות לבית המשפט, על מנת לצלם את גזר הדין וכך עשה.

ג. לדברי המבקש, מעיון באישור המסירה עולה כי ההזמנה לדין נמסרה בכתובתו, אך הוא לא קיבל הודעה או הזמנה למשפט מהשליח החתום על האישור. אין כל היגיון במה שכתב השליח שהוא לכאורה סירב לחתום, כי הוא זה שהגיש בקשה להישפט, על מנת לקבל את יומו בבית המשפט ולהשמיע את דבריו ואין כל היגיון כי לא יתייצב לדין.

ד. המבקש מדגיש, כי הדבר לא נבע חלילה מזלזול בבית המשפט הנכבד, אלא כיוון שלא קיבל כל הזמנה לדין ולדבריו אינו אשם במחדלו של השליח שייתכן ומסר את ההזמנה לדין למישהו אחר, או שלא ביצע את ההזמנה כלל ואין זה צודק כי לא יינתן לו יומו בבית המשפט.

ה. לטענת המבקש, אמות המידה המנחות את בית המשפט בבואו להחליט בבקשה לביטול הכרעת דין קבועות בסעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי, לפיו ישנם שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין: סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש וגרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין. בפסיקה נקבע כי התנאים אינם מצטברים ולכן אם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערי בית המשפט בפניו, הרי שבית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק הדין, גם אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות גרידא.

ו. לטענת המבקש, השארת פסק הדין על כנו תגרום לו עיוות דין ולכן ביקש להורות על ביטול פסק הדין שניתן במעמד צד אחד וליתן לו את יומו בבית המשפט, על מנת להעלות את טענותיו ולהוכיח צדקתו.

ז. המבקש צירף לבקשתו תצהיר, לתמיכה בטענותיו לבקשה לביטול הכרעת הדין וגזר הדין. בתצהיר פורטו אותן הטענות שנטענו ע"י המבקש בבקשתו ועיקרן שלא קיבל את דבר הדואר.

5. המשיבה בתגובתה התנגדה לביטול פסק הדין. להלן נימוקיה:

א. סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: החסד"פ) קובע, כי בית המשפט רשאי לבטל את הכרעת הדין וגזר הדין אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו של המבקש לדין או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ב. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי הבקשה תוגש בתוך 30 ימים מהמועד שהומצא לנאשם פסק הדין.

ג. המבקש טוען בבקשתו כי נודע לו על פסק הדין שניתן ביום 18.2.19 רק ב 09/2019, מבלי שצירף לבקשתו כל מסמך המלמד באופן מלא ואמיתי על המועד בו נודע לו על פסק הדין.

ד. המבקש מציין כי הכתובת הרשומה בכתב האישום, שאליה גם הומצא הזימון לדין היא כתובתו הנכונה

וכפי שהגיעה אליו ההודעה מהמרכז לגביית קנסות, סביר להניח שגם יתר הפניות ממוסדות המדינה ובכלל זה הודעות מבית המשפט הגיעו לכתובת הנכונה.

ה. בהעדר אינדיקציה כי פניית המבקש נעשתה במסגרת 30 הימים הנדרשים על פי החסד"פ, לצורך בקשת ביטול פסק דין, הרי שדין הבקשה להידחות על הסף.

ו. המדינה ביקשה בתגובתה לדחות את בקשת הנאשם ולחילופין, באם בית המשפט ימצא טעם בביטול הכרעת הדין וגזר הדין, ביקשה להורות למבקש להפקיד סכום כסף גבוה בקופת בית המשפט, על מנת להבטיח את התייצבותו להמשך ההליכים המשפטיים.

דין והכרעה:

6. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע (ההדגשות הוספו):

"(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, **אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין** אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה **אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע**".

זימון הנאשם לדין

7. עיון בתיק מלמד, כי המבקש זומן לדין על פי הכתובת אותה מסר בעת שהגיש בקשה להישפט: שכונה 2 בית 222 ערערה בנגב. המבקש אינו חולק כי זו כתובתו. אישור המסירה החתום הסרוק בתיק מלמד על המצאת הזימון ביום 12.10.18 בכתובת זו וסומן, כי "דבר הדואר נמסר לידי הנמען הרשום" וכן סומן כי "סרב לקבל". שמו של פקיד המסירה הרשום הוא "הנבוזי מוחמד".

הנאשם מעלה טענה עובדתית, לפיה מעולם לא קיבל זימון למשפט מפקיד המסירה וכן טוען שהוא עצמו הגיש בקשה להישפט ולכן אין כל הגיון שלא יתייצב לדין.

טענה עובדתית זו, הנתמכת גם בתצהיר, ראויה לכאורה להיבדק, לרבות מתן אפשרות למאשימה לחקור את המבקש על תצהירו וכן מתן הזדמנות לחקירת פקיד המסירה החתום.

לו היה מדובר בעניין זה לבדו, הייתי נוטה לקבוע מועד לדין בבקשה לבירור הסוגיה העובדתית, בהינתן כי מדובר בבקשה הנתמכת בתצהיר, על כל המשתמע מכך.

המצאת פסק הדין

8. כאמור, המבקש טוען בבקשה וכן בתצהיר הנלווה, כי נודע לו על קיומו של פסק הדין רק עם קבלת הודעת המרכז לגביית קנסות בחודש ספטמבר. כן ציין, שלאחר מכן פנה לעורך דין על מנת שיבדוק העניין והתברר קיומו של פסק הדין בתיק.

9. המבקש לא צירף מסמך המלמד על המועד המדויק בו קיבל הודעת המרכז לגביית קנסות. כמו כן אין

בבקשה או בתצהיר התייחסות למועד בו פנה לעורך דין והמועד שבו התברר לו כי ניתן פסק דין בתיק.

10. בנוסף, וזה העיקר, עיון בתיק מלמד לכאורה, כי **פסק הדין הומצא למבקש ביום 23.2.19**, הנאשם חתם לכאורה על ההמצאה ולמען הסר ספק - אין מדובר באותו פקיד מסירה.

לא מצאתי בבקשה או בתצהיר התייחסות כלשהי למסמך זה, העומד לכאורה בסתירה חזיתית לנטען בתצהיר.

11. אם אכן הומצא פסק הדין למבקש ביום 23.2.19, הרי שמשמעות הדבר כי נטענה במסגרת התצהיר טענה עובדתית לא נכונה. בנוסף, המשמעות היא חלף זה מכבר המועד להגשת הבקשה, ואין בנמצא הסכמת תובע כאמור בחוק, על כן אין עוד קיימת זכות למבקש להגיש את הבקשה ולבית המשפט להידרש לה.

12. ככל שהנאשם טוען, כי **שני** אישורי המסירה, בחתימת **שני** פקידי המסירה, אינם משקפים את האמת יש להעלות הטענה באופן מפורש, ולהמציא **כל אסמכתא רלוונטית** לתמיכה בטענה עובדתית זו.

13. בנוסף, הגם שאכן כאמור בבקשה התנאים הקבועים בסעיף 240 לחסד"פ אינם תנאים מצטברים, מן הראוי הוא כי במסגרת הבקשה יציג המבקש טענותיו לגופו של עניין ולא יסתפק בטענה כללית כי יגרם לו "עיוות דין".

14. מן הראוי להזכיר את ההלכה, במסגרתה נקבע (ההדגשות הוספו):

"בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא (רע"פ 9142/01), ע"ח], על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין. בית המשפט מוסמך גם לבקש את תגובת המדינה לבקשה, אם ראה צורך בכך, ובנסיבות מתאימות וחריגות אף יזמן את הצדדים לדיון בבקשה אם יראה לנכון...

...לצערנו, מתקבל הרושם כי הפרקטיקה שנקבעה בעניין איטליא והטילה חובת פירוט ואימות על המבקש ביטול פסק הדין וחובה על בית המשפט לנמק את החלטתו, אינה מקוימת הלכה למעשה, ומן הראוי שבעניין זה יקפידו המעורבים בהליך ואף בתי המשפט, לפעול לפי הכללים האמורים" [ע"פ 4808/08 מ"י נ' שרון מנחם ע"פ 4808/08, פסקה 8, ההדגשות הוספו, ע"ח].

"בירור נוסף בנוכחות בעלי-הדין יכול להיות נחוץ כשיש ביניהם מחלוקות ביחס לעובדות אשר יש להן חשיבות להכרעה בבקשה. דוגמה לחריג כזה הוא מקרה שבו יסבור בית- המשפט שיש ליתן למדינה הזדמנות לחקור את המבקש על תצהירו, שהוגש על-ידיו בנספח לבקשתו, אם רצונה בכך..." [רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז (6) 793, פסקה 7, 802, (ההדגשות הוספו, ע"ח)].

15. נוכח כל האמור לעיל, אני קובעת כדלקמן:

א. המבקש רשאי להבהיר במסגרת בקשה מתוקנת, ובלוויית תצהיר מתאים, את **מלוא טענותיו העובדתיות**, תוך התייחסות למלוא המסמכים שבתיק, לרבות חתימתו הנטענת על גבי אישור המסירה להמצאת פסק הדין.

ב. המבקש יכלול במסגרת בקשתו המתוקנת טענותיו לגופו של עניין בנוגע למיוחס לו בכתב האישום.

ג. במסגרת הבקשה יבהיר המבקש האם הוא מבקש לחקור את שני פקידי המסירה במסגרת דיון בבקשה, וכן יבהיר נכונותו לשאת בהוצאות עדים אלה ככל שהדבר יידרש.

16. בקשה ותצהיר נוספים יוגשו לכל המאוחר עד תאריך 30.1.20 ועם קבלתם יועברו לעיוני.

17. המזכירות תמציא למבקש העתק ההחלטה בכתובתו הרשומה בבקשה. המזכירות תוודא ביצוע ההמצאה וסריקת אישור מסירה לתיק.

18. המזכירות תודיע לב"כ המאשימה.

ניתנה היום, כ' כסלו תש"פ, 18 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.